

A podali im ruku

170a Bibiana
Bola to naozaj iná dražba. Nelicitovali sa bistrá, reštaurácie ani pivovar. V zákulisí sa nepohybovali ľudské tiene, nešuškalo sa, nepripravovala sa taktika na „holand'ana“. Vo vzduchu nelietali ani milióny... ale: **PODAJ MI RUKU!** – a dovetok, ~~že „cieľom tohto humanitného podujatia je získať finančné prostriedky na kultúrne programy pre handicapované deti.“~~

Tými deťmi sú štrnásť až osemnásťroční chlapci z celého Slovenska, ktorí prišli do bratislavského strediska Diagnostického ústavu pre mládež s označením: bez zvláštnych schopností, netvoriví, bez záujmu a pod. Presnejšie feťáci, záškoláci, sociálne zanedbaní, drobní zlodeji, mladiství kriminálnici. Vospolok problémoví a spoločensky neadaptovaní.

Ale zanechajme odsudzujúce prívlastky z ich minulosti, keď v rozdrásanej a ubolenej duši je ukryté niečo iné. Zásluhou pedagogičky ústavu Bohuslavy Jarošovičovej vyvrela láva spomienok

i predstáv, čo bolo a čo bude, „nepolepšiteľní“ ťahmi štetca, ceruzky, kriedy či v linoryte alebo modurite vystúpili zo seba, aby predstavili seba. V sumáre 85 výtvarných diel, aj keď dielo je tak trochu priodvážnym pojmom. Bratislavská Bibiana, medzinárodný dom umenia pre deti, poskytla nielen priestor na ich vystavenie, ale v spolupráci s Asociáciou podnikateľov stredného stavu SR a Slovenským výborom UNICEF zorganizovala aj dražbu. Hoci napr. kresba Pavúk (od malého narkomana, ktorý sa sám ocitol v sieti) mala iba stokoronovú vyvolávaciu cenu, podnikatelia ako dražitelia ju vo vzájomnom súboji vylicitovali až na 2200 Kčs. Rekord však patril malej kresbičke M. F. Všade ťa vidím... Zahmlená tvár milej, s ktorou sa musel mladík rozlúčiť. Trenčiansky podnikateľ Jaroslav Košťál zaplatil zaň 3800 Kčs.

Bola to naozaj iná dražba. Na jej konci výsledných 20 tisíc korún, aby „problémoví“ neprekročili len vlastný tieň, ale nahliadli aj za múry ústavu. So súkromným vlastníctvom nemateriálnej duše a zmenách v nej. Niektorí im k tomu podali ruku...

(ga)